

Tre Juleaftener.

af
A. Volkmar.

(Fortsat.)

Tror du maasse, det var det blinde Tilfælde, som frelse dig fra den forfærdelige Bæst og hidtil har bevaret dig? Bisfelig nej, du har et større Kald end om du stod i Spidsen for Alverdens Velgørenhedsanstalter, din Vej ligger ganske klar for dig. Og hvorledes du skal vandre ad den, ja, derom venter jeg om et opladt Øje og Bidsom fra det høje til dig, du har mere behov at bede end handle.

Du maa ikke paatrænge dig din Fader; men han maa stadig være omgivet af din Kærlighed, han maa høre, at han er det bedste og kæreste for dig. Begynd ikke at tale om religiøse Ting med ham, lad ham se og ikke høre din Kærlighed, og lad ikke din Fromhed være isort en sort Klædning, nej lys og glæde maa den være. Spøst paa, du skal være Solkinnet for din Fader og hans Hjem, lad dit Ansigt stråle af Lys og Glæde, at man kan blive varm ved at se paa dig. Du ved jo nok, at Solen ogsaa kan opvarme haarde, kolde Stene, — og man kan altid se den klare Sol, selv om det just ikke er Solstid, naar den har skjult sig bag Skyen, lad derfor dit Ansigt være muntert, selv om alt gaar dig imod.

Endnu et, mit Barn, noget vigtigt. Naar undertiden alt gaar dig imod og ser surt ud, og du maa opgive alle dine Planer, og Fornsøjer derfor, saa sig frem for alt ikke: Jeg vil gøre min Pligt mod min Fader. Pligt er et dødt, kolbt Ord, som ikke kan gøre Hjertet kraftigt og Kærlighedsvarmt. — Vort med al død Pligttyngelse. Naar du har gjort alt, har du ikke nær opfyldt din Pligt og er kun en unyttig Tjener. Nej! Kærlighed, ene Kærlighed maa der til, Kærlighed til din jordiske, frem for alt Kærlighed til din himmelske Fader. Du er jo et Barn, et Menneskebarn og et Guds Barn; et Barn kender ikke til Pligt, det elsker og adlyder, fordi det kan ikke andet; gør du det samme, lille Frieda.

Du har Ret i, at du har kun lidet dyre Arbejde, og det er ikke godt. Men heller siger et Sted:

„Det menneskelige Hjerte er lig en Møllesten i en Mølle; naar man lægger Hænde under den, drejer den sig og maler Mel ud af Kornet; men naar der intet er under den, drejer den sig alligevel, men saa maler den sig selv og siddes op. Saaledes er det ogsaa med vort Hjerte. Naar det ingen Beskæftigelse har, sniger Djævelen sig derind og saar Rum, og med ham følger en hel Skare af onde Tanter og Friselsler, der ødelægge Hjertet.“

Morten Luther har fuldstandig Ret. Jeg takker Gud, fordi jeg har maattet arbejde, — hvem ved, hvad der ellers var blevet ud af mig. Hvis din Fader havde haft Arbejde, var det sikkert ikke kommet saa vidt med ham. Dog dette er unyttige Betragtninger. Men jeg stoler paa din og min trofaste Gud, at han vil give dig noget at gøre, — af hvilken Art det bliver, ved jeg ikke, men at han gør det, ved jeg. Frieda, vi kunne ikke stole nok paa Herren, og han længes efter vor Tilid. Jeg er ligesom nysgerrig efter at se, hvorledes han vil hjælpe dig. — Indtil han gør det, vil jeg fortælle dig, at man kan lytte til de fattige og saa uden at bære Penge til at lyde dem for.

En fattig Kone, jeg kendte, — nu hviler hun fra sit Arbejde, — en af hine skulte Heltinder, Verden intet ved om, maatte hele sit Liv kæmpe en haard Kamp for Legemets Nødsøst og Næring. Det er vanskeligt for en Kvinde, som har hørt til de bedrøvelse, — Husboldningspengene forsvares ikke, Fornsønderhederne forsvares, og Fødemidlerne blive dyrere. Hun indser, at hendes Mand ikke kan give hende mere, derfor maa hun selv undvære og det paa en saadan Maade, at de andre ikke mærke det. De fattige saa denne Kvinde meget paa Hjerte; men hvorledes skulde hun gøre noget for dem? Sine Klædninger vendte hun og syede om, saalænge der var noget ved dem; men saa fandt hun paa at strikke Strømper for en Forrentning. Det vil sige, hun passede sit Hus, sin Mand og Børn, hun syede, strikkede og lappede alt, og ved Siden passede hun saa sin lille Bifortjeneste, Pengene herfor samlede hun sammen, købte Tøj herfor, syede det og sendte det til Præstegaarden til de fattige Børn til Juleen. Saa strikkede og sparede hun atter, indtil hun kunde købe et Par Pund Lys, som skulde oplyse Kirken til Paastefesten.

Frieda, nu fortæller jeg ikke mere, min Historie vil selv tale til dig.

Lad mig blot til Slutning fortælle dig, at jeg saar gode Efterretninger fra Wilhelm. Han er i Italien; men det gaar kun daarligt med hans Ven; Wilhelm mener, det snart er forbi med ham. Til Juleen kan jeg ikke komme til dig; jeg har ingen Tid, ingen Penge, og vi ville heller ikke gøre din Fader imod; men jeg skal sende dig Wilhelm's Brev, du vil sikkert læse dem med Glæde. Det gaar Gertrud godt, for godt frygter jeg; hun skriver vel selv til dig. Vi Mennesker kunne saa daarlige taale at have gode Dage uden at tage Stude paa vor Sjæl.

Nu god Nat, mit kære Barn, det er blevet sent, og mine Øjne ere trætte; vel os, at et Øje, som ikke sover og ikke slumrer, vaager over os. Det ser i Naade ved paa dig og paa

din trofaste Moder

Dorthea Mandel.

Seemalde i Februar 1863.

„Kære Moder Dorthea!

Angen af os havde næppe tænkt paa, at Gud saa snart vilde give mig Arbejde og det meget Arbejde; han har maattet fortælle Beje til sit Maal. Jeg har haft saa meget at gøre, at jeg ikke har haft Tid at skrive til dig før nu, — hør nu blot, hvorledes det er gaaet til.

Kort efter Juleen begyndte Madam Keuzer, du ved jo nok, vor Husholder, at klage over stærke Smertesmerter her og der, og det gjorde hendes Humør meget mørkt, men rigtig vedt blev hun først en Dag, da hun ikke mere var Herre over sine Bevægelser og maatte blive i Sengen. Jeg overtoget hendes Bæring og lagde til Fader, at hun var syg, hvad han imidlertid ingen Notis tog af. Efter nogle Dages Forsøg blev hendes Tilstand saa betænkelig, at jeg

maatte sende Bud efter Lægen; da han kom, forlangte Fader, at hun skulde bringes til Sygehuset i Sandshøjen. Men Lægen sagde, at paa denne Tid af Maart vilde det være det samme som at dræbe hende, hun maatte blive, hvor hun var. Saa traf Fader sig tilbage, men overdrog mig at sørge for en Sygeplejerske. Den venlige Læge sendte mig ogsaa en Kone, der dog ikke kunde blive her hele Tiden, men maatte af og til gaa hjem.

Da hed det ordentlig at tage fat, Moder Dorthea. Jeg besørgede Husboldningen alene, og hentede mine saa Erfaringer i Kogekunsten frem, og se, hidtil er det gaaet godt, Fader har ikke klaget over Maden. Desuden har jeg været meget hos Madam Keuzer, som havde et smertefuldt Sugeleje; hun havde Batterot og led frygteligt. Jeg var ofte uhyggelig til Mode, naar jeg de lange Vinteraftener sad ene hos hende, Bunden rustede i Bindesjokkterne, rundt om var gamle, enfont, intet levende Væsen; i Bærelset ved Siden af hørte jeg Fader gaa op og ned, og foran mig saa den halskæde syge, forpint og dog saa harmfuld. Hun stænbte over alt, hvad hun saa og hørte, og vilde jeg tale til hende om Gud, sagde hun, jeg skulde tie stille.

Saaledes gik fem Uger. Til sidst lattede det mod Enden, om det gif hjemad, ved jeg ikke. Jeg tror, at hun de sidste Dage nok vilde høre noget om Herren, men da var Legemet Herre over Anden; den arme Sjæl kunde ikke indtage noget sjovere i sig. Mit Haar er, at Guds Aand hemmelig maa have talt med hende og være traadt frem for hende med udfølgelig Sukke. Præsten har været her flere Gange, han har i denne Tid været meget for mig, min eneste jordiske Støtte; han vilde ogsaa gerne nærme sig Fader, men denne har unddraget sig enhver Tilnærmelse.

Det var forfærdeligt, da Madam Keuzer døde. Jeg havde aldrig før set nogen dø, i det mindste kunde jeg ikke huske det. Sygeplejersken blev den Aften, saa vare vi tre ene, hun stænbte og rallede, og jeg længtes efter en nok saa sparsom Ophjælpelse i dette Øjeblik; det er frygteligt at dø, naar man ved, at den døende Sjæl ikke er frelst.

Dog nok herom. — Da alt var kommet i den gamle Orden igen, overvejede jeg, om mine Kræfter vilde staa til ene at passe Huset for Fader. Jeg tænker, det gaar. Selv om jeg er lille, er jeg dog rask. Fader stiller ingen store Fordringer, og jeg tror, at Herren her synligt har vist mig den Vej, ad hvilken jeg skal gaa. Saa kan jeg ogsaa bedre sørge for Fader og bevise ham min Kærlighed i Bæring; dertil kommer, at to spise mindre end tre, og jeg tror selv ikke, Fader er rig. Men nu skal jeg indrette mig paa bedste Maade og spare; jeg er heller ikke bange for at være ene med Fader, jeg er vant til hans Særheder; han gaar heller ikke ud, uden at sige mig det; det er undertiden uhyggeligt at være saa ene, stant jeg er jo ikke ene og behøver ikke at frygte.

Noget andet faldt mig mere vanskeligt, og jeg tænker du vil se ad mig og foragte mig tilbørligt derfor: at staa tidlig op. Hvor kæmpede jeg med mig selv for blot at ligge fem Minutter endnu, og disse fem blev til ti, ja, et Kvart; til sidst blev det dog for galt, jeg flammede mig over min Dovenkab og sprang op i en Fart. Nu gaar det godt og volder mig intet Besvær.

Paa samme Maade gaar det med mange andre Ting. Det var svært for mig at hente Vand fra Brønden; jeg maatte da forsøge med en halv Spand og saa bestandig lidt mere, nu kan jeg bære en hel Spand fuld som ingen Ting. Man har dog ogsaa Glæde af at indrette sin Husboldning paa bedste Maade; undertiden begynder jeg at drømme om, hvorledes det vil blive, naar Fader var glad, og jeg kunde gøre alt for ham! som hans kære Barn; undertiden tænker jeg: 3 Dag maa det blive anderledes. Og naar saa Aftenen kommer, er alt endnu ved det gamle, og jeg maa græde og bede. Du siger:

„Kom dig, Frieda, at lade Modet synke, naar du saa ofte har erfaret Herrens Hjælp.“

Du har Ret, jeg maa lære at vente, tro og elske. Naar jeg ser den ene Dag gaa som den anden, synes jeg, at Fader er, som han hele Tiden har været, men ser jeg haloandtet Klar tilbage, ser jeg, at han er forandret. Det har i den sidste Tid ofte været mig, naar han gaar ud, altid siger, at han bliver ikke længe borte; han siger det nok i en barsk Tone, men det rører dog lidt Omhu for mig. Han er næsten altid hjemme om Aftenen; sikkerlig har Døden gjort Næbtryk paa ham, og hans Hjerte er blevet mere døds-tageligt, — men nu drømmer jeg nok igen.

Jeg kommer kun lidt i Præstegaarden, det har jeg ikke Tid til, selv om jeg længes efter Børnene. Den Lørdagen lauer jeg helst Mad til om Søndagen med, at jeg kan komme i Kirke, og saa ser jeg med det samme et Djeblit indenfor i Præstegaarden. De ere alle venlige og kærelige mod mig, og for det meste kommer jeg alligevel utifreds hjem. Kære Moder Dorthea, sæt med det rette Raad er det Misundelse. Naar jeg nær, ad hvilke jævne Beje disse Børn vandre, hvorledes hver lille Tjeneste, de gøre, rojes, hvorledes Forældrene bære dem paa Hænder og søge at opfylde deres Ønsker, hvorledes de frem for alt have en Fader, der med Trofasthed og Kærlighed sørger for deres Sjæle, — ja da kommer den grimme Synd op i mit Hjerte, da sammenligner jeg min Stilling med deres, og saa græder jeg. Men jeg ved, det er Synd at fnurre mod Gud, han har jo lovet at være med mig og ikke lade mig faderløs, og jeg agter ham for intet.

Jeg har indbøt min Tid, saa at hvert Minut er optaget, det hjælper mig fortræffelig ikke alene i Arbejdet, men ogsaa i Kampen mod mig selv. Naar de mørke Tanter komme, hjælper det kun at bede og arbejde.

Nu begynder snart den skønne Tid, jeg ventte Foraaret med Længsel, naar alt først bliver grønt i Skoven, kan du ikke tænke dig, hvor smukt den er, dog jo, jeg glemmer, at du ogsaa har boet i Skoven. De gamle Træer hvile saa bekendt over mit Hoved, og jeg synes, de ere gamle Venner for mig. Staffels Gertrud, hun kan ikke komme i Skoven, naar hun vil; hendes Bestrøvelse af Hovedsårtilstand gør mig ofte angst og bange. Men saavel i Byen som i Skoven bor den trofaste Gud, han er hos dig, i det fjerne Italien og hos

din lille Frieda.

(Af Frieda's Notisbog.)

3 Efteraaret 1863.

„Mit Hjerte bliver ofte bedrøvelst, og jeg stier ikke er til nogen Nytte. Faders Tungstind viser, at jeg

Bigegyldighed tager ikke af. Jeg har nu næsten været to Aar hjemme, og alt er ved det gamle. Den bestandige Ensomhed gør Hjertet træt og sløver Anden, ofte synes min Slæbme mig trist og mit Liv tomt og forfælet. — Skylden ligger hos mig selv; var jeg smukkere, mere begavet og elskværdig, vilde jeg forlængit have bundet Faders Hjerte. Saadanne og lignende Tanter huser jeg ofte, jeg forsøger at trænge dem tilbage, men Mismod og Tvivl kommer i Stedet. — For nylig læste jeg i en engelsk Bog en Historie, som prædilede Igdelig for mig.

Deri fortælltes om en lille, brun Bladknop, der var utifreds med, at den ikke blomstrede saa smukt som Blomsternopperne, derfor vilde den stiet være og gemte sig baade for Dig, Regn og Solsting; Følgen blev, at den trængte ind og faldt af.

Derimod stod et andet Sted flere Tidsker omkring en meget flodt; hine sølte sig store Tidsker til at staa i Kærligheden af denne. Men denne Plante vilde aldrig have kunnet trives og vilde være bleven opvædt af Markens Dyr, hvis ikke Tidskerne havde beskyttet den. Og Markens Dyr roste Tidskerne for deres trofaste, stille Tjeneste, den smukke Plante elskede dem, og de vare glade herover og vilde aldrig have anden Blads.

Det er Indholdet af denne lille Parabel, som jeg ikke har læst forgæves; jeg vil staa paa den Blads, hvor Gud har sat mig, kan jeg end ikke blomstre ham til Gode og Mennesker til Glæde, — kan jeg maasse nu og da afvende noget ondt fra Fader og gøre det haarde blodere for ham. Jeg vil se op til ham, der ogsaa er Tornens Herre, der ikke træder dem under Fødder, men ved at gøre dem nyttige.

XVII.

Som Gud det fører,
Saa er det godt,
Hans Bille gælder
3 stort og imaat.

Som Gud det fører,
Er jeg tilfreds,
Hans jo beskytter
Plig allen Steds.

En evig Høile
Er mig betød,
Guds Parn jeg taltes
3 Gvighed.

To Aar vare nu gaaede siden Frieda's Ankomst til Seewalbe; det elskelige, muntere Barn var modnet til en lille, ung Pige, hun var modnet i Livets Alvor. Som stort Barn blev hun paa en vis Maade henvisst til at staa paa egne Ben, selv at tænke og handle selvstændigt. Børvenes en ung Pige saa tidlig den ledende Haand, saa gaar hun enten til Grund i Gnom og Forsværgelighed, eller hun udfolder sig rigere og dybere, end ellers vilde være Tilfældet.

Da Frieda kom til Seewalbe, kom man hende i Møde som den fine, dannede Frl. r. Ramloff, der lige havde forladt Pensionatet; de saa Honoratiorens i Omegnen, undtagen Præstefamilien, haabede at saa en behagelig Forøgelse til deres Selskab, noget der jo altid er velkomment paa Landet; man troede, at nu skulde hende Faders Hus gaaes til sine Midtage, Tefelsaber og Baller. Man betragtede Frieda med Nysgerrighed og fandt, at hun svarede til Forventningerne; man saa begyndte ogsaa Stjufferne. Da Frieda mere og mere traf sig tilbage til det ensomme Hus, da hun blev mere og mere stille og alvorlig, behagede hun mindre end i Begyndelsen. Men da hun saa gjorde det laveste Arbejde og ofte arbejdede som en almindelig Tjenestepige, fandt hendes Tærometer under Fryssepunktet. Den fine Verden fandt hende ikke jævnbrydig; man mente ogsaa, det maatte ikke være saa stort bevendt med hendes Dannelses; thi var hun dannet, havde hun andre Fornsønderheder og vilde ikke staa sig til No med saa almindelige Ting. — Ja, det er let at have Fornsønderheder; men det svære er ikke at gøre sig til Slaver for disse, — det er let at være utifreds med sin Stilling, at trægte efter højere Ting, men det vanskelige er nok at være tilfreds med, hvad man har.

Saaledes var Verdens Dom, men selv troende Mennesker saa med Ringeadet ved paa det ensfoldige Skovbarn, der i sit Øjre havde saa lidt, der mindede om en Adelsmands Datter. Endog Præstefamilien saa uvilkaarlig ned paa Frieda; sin Præsten havde Erkendelse af det kostelige skjulte Menneske i hende; for ham var Frieda en hellig Blomst, der voksede i Skyggen, trivedes og udfendte sin søde Bellugt der.

Dg Frieda? Hun gif i Enfold sin Uden og saa lige frem, derfor mærkede hun intet til alt, hvad der foregik omkring hende. Hun bad Herren om et rent Hjerte, om en fraskig And, der glad kunde sige Nej til alt, hvad der var verdsligt og jordisk. Hun knurrede ikke, naar hun var upaaagtet, og behandlede ringeagtede, naar hun var sammen med andre; hun tænkte ikke paa sig selv, derfor lagde hun heller ikke Mærke til det. — Hun havde fat sig et bestemt Maal: sin Faders Frelse, — at hun ikke kom dette Maal nærmere, bedrøvede hende ofte og gjorde hende modløs; men andre Stene paa Vejen agtede hun ikke paa.

Rangen ung Pige har en Anelse om Enfoldens Skønhed og længes efter at have den i Gie, men hun ved ikke, hvorledes hun skal faa den. Den lader sig ikke tilkæmpe, ikke tilkæres, den gives dem, der have et stort, godt Maal for Øie, og som stræbe at naa det. Den faade Enfold gemmes ensfoldigt i Forjættelsen: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle disse Ting tillægges eder.“ Enfolden naar sit Maal, den udretter med den lille Finger, hvad mange stude sig til Døde for.

„Kommer De virkelig i Kirke i Dag i saadant daarligt Vejr.“ saaledes modtog Præstens ældste Datter Frieda en Søndagmorgen, da Stherne udtømte hele det Indhold, der i Ugens Løb truedes have samlet sig, i stride Strømme. „Jeg tror, Kirken er en Magnet, som drager mig til sig,“ svarede Frieda leende; „thi selv om jeg havde Væksten imod mig, var det alligevel, som om jeg dreves derhen.“ Med disse Ord heftede hun leende og fornøjlet sin Kjøle ned og ryttede sin dryppende Paraply.

„Hvor det er godt, at De kommer,“ udbrød Hermine, den næstældste Datter, „vi have haameget at sige Dem. Kom med ind i Stuen, Gudsstjernen har begyndt endnu ikke. De kan tro, vi have flere Planer for. Vi ville gerne oprette et lille Asyl, som er meget nødvendigt for Bedøerne her, en Ophælgelse, vi have gjort nu i Høstens Tid. Forældrene

vide ikke, hvor de skulle anbringe deres Børn, naar de selv ere borte fra Hjemmet. Men vi behøve mange Penge, — vi maa leje en lille Lejlighed, lænne en Plejemoder og saa videre; De maa ogsaa give os en Gave dertil.“

Frieda rødmede, selv havde hun ingen Penge og kun saa Husboldningspenge; desuden rørte hun ikke af disse til andre Ting.

„Jeg har ingen Penge,“ sagde hun en Stund efter. „Jeg har heller ikke mange, men ved en saadan Lejlighed gælder det selv at kunne undvære,“ svarede den ældste selvretfærdigt.

„Naar De ikke selv har, kan De jo sige det til Deres Fader. Jeg har lavet en Liste, som De kan saa med hjem, at han kan sætte sit Navn paa den. Her er kommen en ny Forpagter, som i Gaaer afslagde os et Besøg; jeg forstifter Dem, han er et prægtigt ungt Menneske, — han tegnede sig for et stort Bidrag. Se her, gif Deres Fader den.“

Frieda rødmede atter; hun vidste ikke, om hun skulde sige: Min Fader giver intet, men disse Ord kunde hun ikke saa over sine Læber, men sagde blot:

„Jeg vil ikke gerne det.“
De unge Piger, som vare begejstrede for deres nye Planer, saa forbaufede paa hende; en saadan Udtægtelse havde de ikke tiltroet hende.

„Vor Fader vil hjælpe os, samtidigt med at han biliger vor Plan,“ sagde Ella, læggende Eksterkyt paa Ordet „vor,“ noget som ikke var nødvendigt; thi det lille Ord havde alt ramt Frieda i Hjertet; et Djeblit var kun lige ved at flamme sig over sin Fader, men ogsaa hun et Djeblit. Ordene i det sidste Bud: „Du skal ære din Fader og din Moder,“ vare den Stav, hun stættede sig til.

Hun greb med Hjertelighed de unge Pigers Haand og sagde varmt:

„Gud give Deres Foretagende sin rige Beslignelse, jeg vil bede ham derom.“

„Og af hans Beslignelse afhænger alt,“ lod Præstens milde Stemme hør ved; han havde ubemærket været Vidne til det lille Dptrin.

Frieda var til Mode, som kunde hun hjælpe dem meget, og gif glad med i Kirken.

Ja, her var hendes kære Hjem, hver Bille og Søjle saa bekendt paa hende. Her var hendes Faders Hus, der havde elstet hende med en evig Kærlighed og kaldet hende sit kære Barn; her var hun ikke ene, — nej, det var hun aldrig. — Efter Bønnen saa hun op, — hvem var det, som lod lige over for hende? Hvem tilhørte det klare, ærlige Blik, der hvilede paa hende med dybt Alvor? Var det Wilhelm Mandel, Moder Dortheas genfundne, hjemkomne Søn, for hvem hun tidt havde foldet sine Hænder? Ja, det var ham, og kunde der tænkes et bedre Sted til første Ønsjøn end her i Kirken? Det var ham, og det syntes Frieda, at med ham var en Del af Moder Dorthea, hvem hun længtes meget efter, gåvte Sted. Hun slog Øjet ned, men hun saa alligevel den kære Stillelse saa tydeligt, at hun glemte at følge med i sin Salmesang.

Efter Gudsstjernen saa hun ham ikke; hun maatte flynde sig hjem for at sørge for Middagsmaden. Hun lagte og saa ikke efter Wilhelm, hun vidste ikke, hvad Vej han var gaaet, for en mandig Stemme ved Siden af hende spurgte: „Maa jeg bære Paraplyen for Dem?“
Frieda blev ikke fortrakket, hun vidste nok, at han vilde komme; hun vendte sig blot om mod ham og rakte ham sin Haand. Ja, det var Wilhelm Mandel, men anderledes end da hun sidst saa ham.

De gif en Stund tavse ved Siden af hinanden. „Hvor jeg er glad over at se Dem igen,“ sagde Frieda et Par Gange, og Wilhelm saa ud, som om han ikke ønskede at høre andet.

„Men hvorledes er De kommen hertil?“
„Har min Moder ikke fortalt Dem, hvor underligt min Slæbne har formet sig?“ svarede Wilhelm.

„Nej, i den sidste Tid har jeg kun faaet korte Breve, aa, fortæl mig det.“
„De ved ja,“ begyndte Wilhelm, „at jeg sidste Sommer rejste om en ung Baron til Stalien. Mit Kunde der ikke kunnes noget bedre end blive denne Mand's Besøger. Han var just, som jeg havde forestillet mig mit Ideal, fuld af Mod og Kærlighed, fuld af Udmag og Tro. 3 hans Øjre var der ikke meget ideelt, hans Stillelse var højet, hans Kræfter brudte ved en langvarig Sygdom, hans Tale var mild og blød, og dog gjaldt det om at bekende sin Overbevisning, da var han en Mand og Helt. Meget har jeg oplevet sammen med ham, og meget har jeg lært af ham.“

Vi saa snart, at Opholdet her i Syden ikke bragte ham den ønskede Gufbedelse, han selv vidste det bedst og længtes hjem, først til det jordiske Faderhus; men Lægens og hans Faders Bille bad ham blivde. De haabede endnu, da der ikke var mere at haabe. Kunde jeg blot fortælle Dem om de skønne Timer og alvorlige Samtaler, vi have haft under Drangetræerne og Myrkehøllene. Den nærværende Verden her ganske anderledes ud, naar man staar saa nær den fremtidige.

Det blev bestemt, at vi skulde vende hjem i Sommer; men Gud vilde hellere lade min Ven komme hjem til sin Hvile. Vi begav os paa Hjemvejen; men i en lille italiensk Ørnsjøn blev han pludselig syg af en ondartet Feber, som, det saa jeg snart, kan ikke vilde komme sig af. Jeg sendte hurtig Bud til hans Fader, men efter fjorten lange Dage og endnu længere Nætter ubaandede han i mine Arme. Han gif hjem i Færd, med Blifket rettet opad, som om han saa noget herligt, og et Genstræk af denne Herlighed prægede hans Ansigt. Jeg var glad, da han var død, jeg vilde ikke ønske ham tilbage, men jeg har erfaret, at saalænge der er Kærlighed i Verden, er der ogsaa lidelse og Død. Da hans Fader døde, var han allerede begravet, men han vidste, hvorfra han skulde saa Kraft til at bære dette Slag, han var en Mand, han var en Kristus.“

Wilhelm tav dybt bevæget, og lidt efter vovede Frieda at spørge:

„Hvorledes er det gaaet til, at De er her i Dag?“
„Min Vens Kærlighed maatte ud over Graven, han havde skriftligt bedt sin Fader at overlade mig Vadegaarden Marksborg uden Forpagtningssagift. Nu har jeg boet her i fjorten Dage som Forpagter af et smukt lille Gods; jeg havde tænkt at skulde være forvalter i flere Aar og kan nu næppe tro, at jeg er min egen Herre og kan handle selvstændigt.“

(Fortsættelse.)